

RICHARD PAUL EVANS

A person is shown from the back, wearing a dark blue hoodie. Their back is covered in glowing blue and white lightning bolts. The background is a dark, textured surface with a grid of glowing orange lines, resembling a globe or a complex network. The overall color palette is dominated by dark blues, oranges, and yellows.

M⚡CHAEEL VEY

DOUPĚ
ZLA

FRAGMENT

Michael Vey

Doupě zla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Richard Paul Evans

Michael Vey – Doupě zla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA a.s.**

**M⚡CHAEL
VEY**

**DOUPĚ
ZLA**

RICHARD PAUL EVANS

**M⚡CHAEEL
VEY**

DOUPĚ
ZLA

FRAGMENT

Copyright © 2012 by Richard Paul Evans
Translation © Markéta Polochová, 2019
Cover photo (boy) © Kamila Flonerová, 2019
Cover photos © wallwee; Saibarakova Ilona; Martin Capek / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4313-5
ISBN e-knihy 978-80-253-4378-4 (1. zveřejnění, 2019)

McKenně

Vnesla jsi do tohoto světa světlo a teplo

Prolog

Zádrhel

Doufám, že je to sakra důležité,“ řekl. Bylo něco po druhé hodině ráno a muže na lodi v Tyrhénském moři vzbudili jenom kvůli telefonátu.

„Objevil se drobný... *zádrhel*,“ řekl Hatch. Poslední slovo volil velice obezřetně. Ještě pohodlněji se zanořil do kožené sedačky svého soukromého tryskáče. „Přesun z našeho sídla v Pasadeně neproběhl tak hladce, jak jsme předpokládali.“

„Jaký *zádrhel*?“

„Došlo je vzpouře.“

„Ke vzpouře? Kdo za ní stál?“

„Michael Vey. A pokusní králíci.“

„Podařilo se někomu uprchnout?“

„Všem.“

Z druhé strany se ozval proud nadávek.

„Jak se to mohlo stát?“

„Vey je silnější, než jsme si mysleli.“

„A Vey taky utekl?“

Hatch zaváhal. „Nejen Vey. Ztratili jsme sedm Září.“

Další proud kleteb. „Tohle je úplná katastrofa!“

„Pouhá komplikace, dílčí nezdar,“ odvětil Hatch. „Co nevidět to napravíme. Víme přesně, kde jsou, a zatímco spolu hovoříme, naši strážníci postupně chytají pokusné králíky. Už se nám podařilo zajmout všechny až na poslední tři.“

„Co když promluvili?“

„I kdyby ano, nikdo by jim nevěřil. Po tom všem, čím si museli projít, jsou z většiny bláboliví pitomci.“

„Nemůžeme nic riskovat. Najděte je. Všechny. Kde se nacházejí elektrické děti?“

„Monitorujeme jejich pohyb. Drží se všichni pohromadě a míří do Idaha. Na místě máme tým připravený zajmout je, jakmile se objeví.“

„Proč bych měl věřit, že tentokrát nezklamete?“

„*Tentokrát* už víme, s čím máme tu čest. Přichystali jsme jim několik nečekaných překvapení.“

„Budu to muset ohlásit radě,“ ozvalo se z telefonu.

„Počkejte s tím do rána,“ požádal Hatch. „To bude úplně jiná situace. A krom toho, všechno ostatní jde podle plánu.“

„A já očekávám, že tak to taky zůstane.“ Muž se odmlčel a potom dodal: „Podle mě nastal čas propustit Veyovu matku.“

„To by byla chyba. Ona je naše jediná pojistka, aby Vey znovu nezmižel. A on může být odpověď na všechny naše nejasnosti ohledně přístroje. Navíc to nebude trvat ani čtyřicet hodin a Vey i všechny ostatní Záře budou opět v našich rukou.“

„Doufám, že máte pravdu,“ řekl muž.

„Ručím vám za to,“ opáčil Hatch. „Zítرا večer budeme mít Veye znovu ve své moci.“



ČÁST PRVNÍ



1

Můj příběh

V páté třídě nám náš učitel angličtiny, pan Berg, vyprávěl o autobiografiích a chtěl po nás, abychom všichni na jedinou stránku linkovaného papíru sepsali svůj životní příběh. Ani nevím, co je smutnější:

a) jestli přesvědčení pana Berga, že se celý náš život vejde na jednu jedinou stránku,

nebo

b) že jsem zvládl popsat jenom půl strany.

Co si budeme povídat, když chodíte do páté třídy, skutečný život máte teprve před sebou. Jasně, někteří z nás už tehdy zažili super věci, jeden třeba seskok volným pádem, další byl v Japonsku a otec jedné holky byl instalatér a ona mu musela asistovat v televizní reklamě – mávala tam zvonem na čištění odtoku a byla tak trochu slavná. Ale to je tak zhruba všecko. Já si vzpomínám na jedinou věc: že můj životopis byl tehdy dost chabý. Vypadal nějak takhle:

Jmenuju se Michael Vey a pocházím z města, o kterém jste v životě neslyšeli – z Meridiana v Idaho. Táta umřel, když mi bylo osm, a od té doby jsme se s mámou často stěhovali. Rád hraju videohry. A taky mám Tourettův syndrom. Nepokouším se být vtipný – vážně ho mám.

Nejspíš víte, že většina lidí trpících Tourettovým syndromem dost sprostě nadává, díky čemuž by můj příběh mohl být zajímavější – a učitel by mi ho nejspíš vrátil k přepracování –, jenže to není můj případ. Mě turet

nadávat nenutí. V mém případě nemoc znamená celou řadu tiků, takže často mrkám, naprázdno, ale o to hlasitěji polykám, dělám různé obličejy a další věci. A to je zhruba tak všechno. Jasně: pokud jde o životní příběhy, nikdo nenutí agenty hned kupovat filmová práva.

Ale agenti by se přetřhli, kdyby znali moje tajemství – tajemství, které se mi skoro celý život podařilo tajit a kvůli kterému se s mámou tak často stěhujeme.

Jsem elektrický. Vy všichni taky, já vím. Na bázi elektrických výbojů fungují vaše svaly i mozek. Jenomže jde o to, že ve mně je asi tak tisíckrát víc elektřiny než ve vás. A vypadá to, že dál sílí. Přejeli jste někdy nohou po koberci a pak jste někoho takzvaně „koplí“? Znášobte to tisícem a budete mít zhruba představu, jak jsem na tom. A taky pochopíte, jaké to je, když ode mě dostanete ránu. Naštěstí jsem se svoje elektroschopnosti naučil ovládat.

Je mi patnáct a od páté třídy se toho hodně událo. Docela bych si přál, aby po mně dneska někdo chtěl, ať napíšu svůj životní příběh, protože by z něho byl super biják. A zabral by *mnohem* víc než jednu ubohou stránku. Vypadalo by to nějak takhle:

Jmenuju se Michael Vey a mám v sobě víc elektřiny než elektrický úhoř. Vždycky jsem si myslel, že jsem jediný na světě, ale není to pravda. Nedávno jsem zjistil, že nás takových bylo sedmnáct. A ti, co to způsobili – lidi z Elgenu –, tak ti po nás teď jdou. Mohli byste tvrdit, že jsme vznikli náhodou. Společnost Elgen sestrojila přístroj jménem MEI (což je zkratka pro magnetickou elektronickou indukci). Měl se využívat pro rentgenové snímání nemocí a abnormalit v lidském těle. Jenomže místo toho takové abnormality stvořil nás.

Moje přítelkyně Taylor Ridleyová, holka úplně mimo moji ligu a roztleskávačka s dokonalými hnědými očima v jedné osobě, je taky elektrická. Já dokážu dát druhým elektrickou ránu (říkám tomu „probíjení“ nebo „pulzování“), ona dokáže poslat výboj přímo do jejich mozku a oni okamžitě zapomenou na to, co zrovna dělali (říká tomu „resetování“). A taky dokáže číst myšlenky, ale na to se vás potřebuje dotýkat.

Před měsícem nás společnost Elgen pod vedením dost děsivého chlapa jménem doktor Hatch objevila. Unesli Taylor a snažili se dostat i mě, ale místo

toho zajali moji mámu. O několik dnů později jsem se v doprovodu svého nejlepšího kámoše Ostina Lisse (bydlíme ve stejném domě a je to jeden z mála lidí, kteří vědí o mých superschopnostech) a dalších dvou kluků z naší školy, Jacka a Wadea, vydal do Kalifornie zachránit mámu a Taylor.

Nešlo to tak snadno. Tak zaprvé: Taylor tam byla, ale máma ne. A pak nás chytili. Z Jacka a Wadea udělali PK, což je zkratka pro pokusné králíky. Tak se v Elgenu říká vězňům, na kterých zaměstnanci provádějí nejrůznější pokusy. S Ostinem nás zavřeli a mě umístili do cely 25, což je místo, kam dávají lidi, které chtějí zlomit.

Podařilo se mi utéct a kamarády vysvobodit. A taky jsem zachránil několik dalších elektrických dětí: Zeuse, Iana, McKennu a Abigail. I oni mají dost slušné superschopnosti. Zeus dokáže z dlaně vystřelovat blesky, a právě proto dostal jméno po řeckém bohovi. (Akorát se nemůže dotknout vody, jinak by dal sám sobě ránu, a proto se moc nekoupe – vlastně vůbec – a tak trochu smrdí.)

Ian je slepý, a přitom vidí mnohem líp než kdokoli z nás. Dívá se stejně jako žraloci nebo úhoři – s pomocí elektrolokace. To znamená, že může spatřit věci, které jsou na kilometry daleko. A taky vidí skrze zdi a další objekty.

McKenna dokáže jakoukoli část svého těla vytvářet světlo a teplo.

Abigail zase umí elektrickou stimulací nervových zakončení utiřit bolest.

A taky jsme zachránili Grace. Ta dřív patřila k elektrickým dětem věrným Hatchovi (říká nám Záře). Moc toho o ní nevím, jen to, že dovede stahovat věci z počítačů a ještě předtím, než jsme z Elgenu uprchli, pro nás do sebe uložila veškerý software z jejich centrálního počítače.

Ted' je nás deset (včetně našich neelektrických kamarádů Ostina, Jacka a Wadea). A říkáme si Elektroklan.

Je tu ještě jedna věc, kterou bych do svého životopisu měl připsat – děsí mě, ale můj příběh je díky ní ještě zajímavější. Nevím to jistě, ale možná umírám. Hatch mi prozradil, že čtyři elektrické děti už umřely na rakovinu, způsobenou právě jejich výjimečnými schopnostmi a zvýšeným množstvím elektřiny v těle. A já jí v sobě mám mnohem víc než kdokoli z nich. Nevím, jestli je to pravda, protože Hatch je lhář. Nejspíš to ukáže čas. A mezitím se vracíme zpátky do mého rodného města Meridian

v Idahu. Chceme tam přijít na kloub tomu, kde Elgen drží mámu, a vymyslet, co dál.

Jak už jsem říkal: já si myslím, že by se podle mého životního příběhu dal vyrobit dost slušný film. A možná, že ho jednoho dne i někdo natočí. Ale teď ještě ne – protože můj příběh zatím není ani zdaleka u konce. Naopak: mám pocit, že teď to teprve začne.



2

Cesta domů

„Jsem mrtvej. Úplně totálně mrtvej,“ řekl Ostin a dlaněmi si třel spánky tak prudce, až jsem čekal, že mu na obou stranách hlavy zůstanou dvě lesklé, vyhlazené lysiny. „Táta mi utrhne obě ruce a pak mě s nimi umlátí k smrti.“

Podíval jsem se na Taylor. Obrátila oči v sloup. Ostin žvanil celé hodiny o tom, jak se těší, že bude konečně doma. Až když jsme sjeli z dálnice k městu, došlo mu, že jeho rodiče budou nejspíš bez sebe vzteky, protože zhruba před měsícem beze slova zmizel.

„Klídek,“ řekl jsem mu. „Budou nadšení, že tě vidí, a úplně zapomenou, že se na tebe někdy zlobili. A krom toho – vždyť ty jsi ještě nikdy nedostal ani domácí vězení.“

„Taky jsem ještě nikdy neutekl z domu.“

„Já půjdu s tebou,“ ozval se ze zadního sedadla Zeus. „Budu ti dělat zálohu. A kdyby se to zvrhlo, sejmu je.“

Ostin vytřeštil oči. „Nemůžeš přece do našich pustit elektrický proud.“

Zeus zvedl ruce, přiložil je k sobě a mezi dlaněmi mu začaly probíjet malé blesky. „Ale jo, klidně. Nic to není.“

„Tím myslím, že to není *v pohodě*.“

Zeus překvapeně zamrkal. „Proč ne?“

„Protože jsem to mí rodiče,“ vysvětlil Ostin.

Zeus se dál tvářil zmateně. „Tak by je Taylor mohla resetovat tak dlouho, až zapomenou, kdo jsi.“

„Nic takového neudělám,“ ozvala se Taylor.

„Ale já nechci, aby zapomněli, kdo jsem,“ řekl Ostin.

Zeus zakroutil hlavou. „Rozmysli si to dobře. Nechceš se dostat do průseru, nebo jo?“

„Nechci se dostat do průseru, *a taky* nechci, aby našim někdo ublížil.“

„Někdy prostě nemůžeš dort sníst, a zároveň si ho nechat,“ namítl Zeus.

„Technicky vzato,“ vložila se do debaty Taylor, „to není možné nikdy.“

„Tyjo, ale dort bych si dal,“ pronesl Ostin a položil hlavu na opěradlo před sebou.

O několik minut později jsme projeli kolem 7-Eleven, kde to všechno začalo, a zabočili jsme na parkoviště před domem, kde jsme s Ostinem oba bydleli. Jack přeřadil na neutrální a vypnul motor. „Tak jsme tady,“ řekl, přestože to bylo dost zjevné.

„Kde je Wade?“ zeptal jsem se.

„Netuším,“ odpověděl Jack. „Naposledy jsem ho viděl asi před půl hodinou.“

To se mi vůbec nelíbilo. „Měl se držet hned za námi.“

Z Pasadeny jsme odjeli Jackovým autem a jednou z dodávek z Elgenské akademie. Wade jel v autě společně s Ianem, Abigail, Grace a McKennou, Jack nabral do camara Taylor, Ostina, Zeuse a mě.

Zeus si sedl dopředu a střídal se s Jackem v řízení a my tři se natlačili dozadu. Vzhledem k tomu, že jsem seděl vedle Taylor, to byla docela příjemná jízda. Někde u Barstow jsem usnul s hlavou na jejím rameni. Když jsem se probral, zašeptala mi: „To byl teda dost zvláštní sen.“

„Zdálo se ti něco zvláštního?“ zeptal jsem se.

„Mně ne,“ odpověděla. „Tobě.“

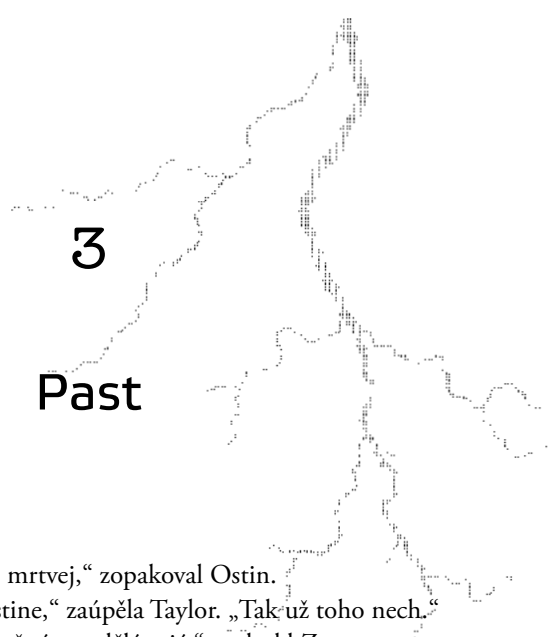
Je to docela divné, sedět vedle někoho, kdo vám dokáže číst myšlenky. Ale aspoň nebude muset nikdy pochybovat o mých citech k ní.

Měli jsme v plánu vrátit se do Idaha, schovat se u nás v bytě a vymyslet, jak zachráníme mámu ze spárů Hache a Elgeny. Nejdřív ze všeho potřebujeme přijít na to, kde ji ukrývají. Elgen je globální společnost, což znamená, že máma může být v podstatě kdekoli na světě. *Kdekoli!*

Jak už jsem říkal, než jsme odjeli z Pasadeny, dokázala Grace stáhnout údaje z elgenských počítačů a my jsme doufali, že se někde v nich

dočteme, kde mámu drží. Teď už jsme potřebovali jenom počítač s dost velkou pamětí, aby dokázal pojmout všechny informace, které Grace nashromáždila.

Lidi z Elgeny naštěstí neměli tušení, kde se nacházíme. Aspoň já jsem si myslel, že to nevědí – ale s jistotou jsem to vědět nemohl. Zato jinou věc jsem věděl naprosto jistě: že zachráním mámu, nebo se o to aspoň pokusím, i kdybych přitom měl sám přijít o život.



„Jsem mrtvej. Úplně totálně mrtvej,“ zopakoval Ostin.

„My jsme to pochopili, Ostine,“ zaúpěla Taylor. „Tak už toho nech.“

„Jestli ho nezabijou oni, možná to udělám já,“ podotkl Zeus.

Podíval jsem se na Ostina. „Půjdu s tebou. Přede mnou ti nic neudělají. A navíc budou ohromení, jak dobře vypadáš.“ Ostin v Elgenském vězení ztratil hezkých pár kilo, což nebylo nic tak překvapivého.

„No fakt,“ přidala se Taylor. „Vypadáš dobře.“

Ostinovy chmury byly ty tam. „Vážně? Myslíš?“

„Elgenská dieta,“ rozesmál se Jack. „Garantujeme okamžitý úbytek tuku.“

„No jo,“ přitakal mu Zeus. „Možná by ses tam měl vrátit a dokončit celý cyklus.“

Ostin se už zase mračil.

Zeus a Jack otevřeli dveře a vystoupili. Pak jsme z auta vylezli i my.

Taylor stála vedle mě na parkovišti. „Kam si myslíš, že zmizel Wade?“

Obrátil jsem se zpátky k silnici. „To nevím, ale dělá mi to starosti.“

Jack kroutil hlavou. „Jen, co dorazí, jednu mu fláknu. Dobře věděl, že se nás má držet jako klíště.“

„Třeba se mu něco stalo,“ podotkla Taylor.

„Jo, možná je dostihli a zajali lidi z Elgeny,“ nadnesl jednu možnost Ostin. „Nebo byl v dodávce nainstalovaný nějaký samoničící mechanismus,“ hned tu byl s další.

Taylor se zamračila. „Nebo možná jenom píchli. Navíc s sebou přece mají lana.“

Bez Iana na palubě byla mnohem větší pravděpodobnost, že do nějaké pasti vjedeme my, než oni, se kterými jel. Jeho schopnost vidět skrze zdi i věci nám už několikrát zachránila krk.

„Určitě se to nějak vysvětlí,“ řekl jsem a snažil jsem se nepůsobit nervózně. *Na starosti je vždycky času dost*, říkal jsem si. *Počkej s nimi*. Cítil jsem, jak mi šklublo ve tváři. Mohl jsem nakrásně předstírat, že jsem klidný, ale stres byl jedním z hlavních spouštěcích mechanismů mého tureta.

Trvalo ještě dobrých patnáct minut, než vjel Wade s bílou elgenskou dodávkou na parkoviště. Zajel hned vedle Jackova camara a spustil okýnko. „Ahoj,“ řekl. „Tak jsme tady.“

Jack došel až k němu a jednu mu natáhl.

„Jauvajs!“ vykřikl Wade. „Proč jsi to udělal?“

„Kam jste sakra zmizeli?“ zeptal se Jack. „Neměli jste se od nás vzdalovat.“

„To holky mě donutily zastavit. Chtěly si koupit donuty!“

„Taky jsi jeden chtěl,“ namítla jedna z nich ze zadního sedadla.

„Doufám, že jste nám taky nějaké přivezli,“ ozval se Ostin.

„Sorry, kámo,“ Wade na to. „Všechny jsme je spořádali.“

„A byly tak strašně dobré. *Dobroučké*,“ rozplývala se Abigail.

„Díky za info,“ podotkl suše Ostin.

Všichni vystoupili z dodávky.

„Takže tohle je Idaho,“ řekla Abigail a zvedla ruce vysoko nad hlavu. „Nedělají se tady brambory?“

„*Pěstují*,“ opravil ji Ostin. „Brambory se nedělají, ale pěstují.“

„Ale hranolky se dělají,“ ona na to.

Ostin nevěřičně zakroutil hlavou.

A vtom Ian řekl: „Sledují nás.“

Rozhlédl jsem se, ale nikoho jsem neviděl. „Kdo nás sleduje?“

„V domě na protější straně ulice je chlap s dalekohledem naměřeným přímo na nás. Myslím si, že si nás zatím nevšiml. Sedí u stolu a láduje se sendvičem, ale už dojídá.“

„Co budeme dělat?“ obrátil se na mě Jack.

„Je tam sám?“ zeptal jsem se Iana.

„Jo.“

„Půjdem zjistiť, co tady dělá. Ostine, vezmi si moje klíče a zaveď ostatní do našeho bytu. Taylor, Zeusi, Jacku a Iane – vy pojedte se mnou.“

Ostin Wade, Abigail, Grace a McKenna vyrazili do našeho domu a my ostatní jsme přeběhli na druhou stranu ulice. Uvnitř domu jsem se Iana zeptal: „Ve kterém je byt?“

„Třetí patro. Nevím, který je to byt, musím se podívat.“

Rychle jsme vyběhli po schodech nahoru. Když jsme procházeli chodbou, komentoval Ian nahlas, co vidí za zdí. Mluvil, jako by měl pocit, že ho obyvatelé jednotlivých bytů můžou slyšet. „Promiňte... Nežlobte se... Nejlepší bude ruční granát... Nejez to... To jako vážně, chlape? Použij kapesník. Prokristapána, to je nechutné.“

Před bytem číslo 314 se Ian zastavil a řekl: „Tady to je. Mezitím si sedl zpátky k dalekohledu. Zrovna si všiml dodávky. Vytahuje mobil. Někomu volá.“

„Taylor, můžes ho resetovat?“ zeptal jsem se rychle.

„Zkusím to. Iane, kde přesně stojíš?“

Ian ukázal nalevo od dveří. „Přímo tam.“

Taylor se opřela čelem o zeď a soustředila se.

„Vyšlo to,“ vykřikl Ian. „Položil to.“

„A co dělá teď?“

„Vypadá, jako by přemýšlel.“

Zkusmo jsem vzal za kliku. „Je zamčeno.“

Ian si prohlédl dveře zevnitř. „Západka a ještě řetízek.“

Zeus navrhl: „Zazvoníme, a až otevře, pustíme do něj proud.“

„Ve dveřích je kukátko,“ namítla Taylor. „Neotevře, když nás tady uvidí stát všechny.“

„Už zase někomu volá,“ upozornil nás Ian.

Taylor se znovu zasoustředila.

„Dostalas ho,“ řekl Ian.

„Máš pravdu,“ přitakal jsem Taylor. „Ale když tady zůstaneš stát jenom ty, otevře. Všichni se posuňte dál ode dveří.“

Taylor se na mě otočila. „A co mu mám říct, až se ozve?“

„Však ty už na něco přijdeš. Musíš ho přimět otevřít dveře.“ Otočil jsem se. „Všichni připravení?“

Jack přikývl. „Jdeme na to.“

Zazvonil jsem.

O několik vteřin později Ian řekl: „Jde ke dveřím. A má zbraň.“

Taylor se na mě vyděšeně podívala.

„Drží ji v ruce?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl Ian. „Má ji v pouzdře u pasu.“

Kukátko ztmavlo. Potom se chraptavým hlasem ozvalo: „Kdo je tam?“

Všichni jsme se podívali na Taylor.

„Ehm, dobré odpoledne. Prodávám sušenky. V rámci školního projektu. Jsem skautka.“

„Prodáváš sušenky pro skauta?“ pronesl jsem tiše. Taylor pokrčila rameny.

„Nemám zájem,“ řekl ten chlap.

„Odchází,“ upozornil nás Ian.

A vtom se otevřely dveře na protější straně chodby. Otočili jsme se a uviděli zamračeného starého pána ve froté županu: „Co máte za lubem, děcka?“

Než jsem stačil odpovědět, Zeus ho sejmul. Muž padl k zemi jako hruška.

„Nemusels do něho pouštět proud,“ namítla Taylor.

„A co jsem měl dělat?“

Přitiskl jsem mu ucho k hrudníku, abych se ujistil, že je v pořádku. „Srdce mu bije. Jacku, pomoz mi s ním zpátky dovnitř.“

Vtáhli jsme muže do jeho bytu a zabouchli za ním dveře.

„Ten chlap je zpátky u okna,“ řekl Ian.

„Mám ho,“ vyhrkla Taylor a resetovala ho. Pak se otočila ke mně.

„Zkusíme to znovu. Myslím, že tentokrát mě něco napadlo.“

Zazvonil jsem na zvonek.

„Jde sem,“ upozornil nás Ian.

Všichni jsme se přimáčkli ke stěně.

„Hrozně nahlas polykáš,“ řekla mi Taylor.

„Promiň,“ zašeptal jsem.

„Kdo je tam?“ ozval se ten chlap.

„Posílá mě Hatch,“ odpověděla Taylor suše.

„Kdo?“

„Hatch.“

Nastala krátká odmlka, a potom začal muž sundávat řetízek. Jack postoupil o krok blíž, připravený vrazit do dveří.

Jenže muž najednou přestal. „Nemáme používat jeho jméno,“ řekl. „Kde vezmu jistotu, že patříš k Hatchovi?“

Taylor polkla. „Jak bych jinak věděla, že jste tady?“

„Jaké je heslo?“

„Heslo?“ zopakovala Taylor a podívala se na mě.

„Taylor,“ zašeptal Ian. „Dotýká se kliky.“

„Aha,“ řekla Taylor pomalu, „heslo.“ Popadla kliku zvenčí a zkonzentrovala se. „Je to... je to... Idaho.“

Následovala krátká pauza a pak ten chlap řekl: „Tak fajn.“ Odstranil řetízek, a jakmile začal otevírat dveře, Jack vystartoval a složil ho k zemi. Chlap se začal natahovat po zbrani, ale Zeus do něho pustil blesk. Rána srazila na zem i Jacka.

„Poslyš, kámo,“ ozval se Jack a hrabal se na kolena, „dávej trochu víc bacha, kam míříš.“

„Promiň,“ Zeus na to.

Všichni jsme se nacpali dovnitř a zamkli jsme za sebou dveře. Klekl jsem si vedle toho chlapa. Byl vysoký a měl černý knír a bradku. „Taylor, pojd' se podívat a zjistit, co má za lubem.“

Taylor si klekla vedle mě, přiložila muži dlaně na spánky a zavřela oči. Po chvíli řekla: „Je to jenom hlídka. Zato naproti v domě na nás v jednom bytě čeká šest chlapů z Elgenu.“

„Ve kterém bytě?“

„Vteřinku.“ Znovu se ho dotkla. „Sto sedmnáct.“

„Víš to určitě?“

Přikývla.

„To není dobré,“ já na to.

„Co je na sto sedmnáctce špatného?“ zeptal se Zeus.

„Tam bydlí Ostin.“



4

Doma – nedoma

„Co s ním uděláme?“ zeptala se Taylor s pohledem upřeným na strážného ležícího na zemi. „Nemůžeme ho tady jen tak nechat. Až se probere, bude varovat ostatní.“

Vytáhl jsem jeho mobil a zapulzoval jsem. Telefon se celý rozzářil a potom zhasl. Z klávesnice stoupal proužek dýmu. „Tímhle se nikam nedovolá,“ řekl jsem a zahodil ho.

„Ale může po nás jít,“ poznamenal Ian.

„Svážeme ho,“ řekl jsem. „Taylor, mrkni se, jestli nenajdeš provaz nebo něco, co by se hodilo.“

„Iane,“ vyzvala ho Taylor. „Pomoz mi hledat.“

„Jasně, všichni potřebujete slepýho kluka, aby vám pomohl najít vaše věci,“ zamumlal Ian.

Držel jsem se u chlapa na zemi, připravený okamžitě zapulzovat, kdyby se jenom pohnul. O několik minut později se Taylor s Ianem vrátili.

„Něco jsme našli,“ řekla Taylor a zvedla do vzduchu stříbrnou izolepu. „Kdo ji chce?“

„Já to udělám,“ nabídl se Jack a klekl si vedle mě. Taylor mu podala izolepu. Jack přetočil muže na břicho a zkřížil mu ruce za zády. „Hej, Zeusi, buď taky k něčemu dobrý a podrž mu ruce.“

Zeus mu držel ruce a Jack izolepou omotával zkřížená zápěstí a dál až po lokty, až vypadaly jako jednolitý kokon. Když práci dokončil, Jack se usmál a podíval se na mě. „Z tohohle se nedostane.“

„A co nohy?“ zeptal jsem se.

„Ty přijdou na řadu teď. Zeusi, podrž mu je u sebe.“
Zeus mu nadzvedl nohy a Jack je omotal páskou.
„Nechte něco i na pusy,“ podotkla Taylor.
„Zbývá mi ještě kus pásky,“ ujistil ji Jack. Zbytek izolepy muži omotal kolem hlavy a zalepil mu oči i ústa.
„Nepřelep mu nos,“ řekla Taylor. „Ať se neudusí.“
„Ani jsem to neměl v úmyslu,“ ujistil ji Jack.
Prohlédl jsem si toho chlapa. „Z toho se fakt nedostane. Nemá šanci.“
„Bráchové mi tohle jednou udělali,“ řekla Taylor.
„Udělal co?“ zeptal jsem se.
„Omotali mě izolepou jako mumii. Bylo mi teprve sedm. A když skončili, odešli si hrát a na mě na několik hodin zapomněli. Až když se jich máma u večere zeptala, jestli nevědí, kde jsem, vzpomněli si. Když mě našla, zuřila. Dostali na dva týdny zaracha.“
„Já už bych si na ně posvítíl,“ řekl Zeus.
„Kéž bych už tehdy věděla, jak resetovat lidi,“ posteskla si Taylor. „Tenkrát jsem se teprve rozkoukávala.“
„Michaeli!“ vykřikl Ian. „Ostin jde k sobě do bytu.“
„Ten si teda dovede vybrat chvíli na odvážné kousky,“ záupěl jsem.
„Taylor, dokázala bys ho zastavit?“
„Přes celou ulici?“
„Prostě to zkus,“ poprosil jsem ji.
Zavřela oči.
„Nic,“ řekl Ian.
„Je to moc daleko,“ připustila Taylor.
„Musíš jít víc banánů,“ poradil jí Zeus. „Draslík, který obsahují, tvoje schopnosti umocní.“
„Pojďte honem,“ pobídl jsem je. „Musíme ho zastavit.“
„A co ten stařík naproti přes chodbu?“ zeptala se Taylor.
„Než se probere, dávno budeme pryč. Bude si myslet, že se mu to jenom zdálo.“
Vyřítili jsme se z budovy a přeběhli přes ulici. Když jsme vběhli do našeho domu, Ostin ještě pořád stál před dveřmi jejich bytu a sbíral odvalu vejít dovnitř a promluvit si s rodiči. Pomalu se natahoval po klice.

„Ostine!“

Otočil se a podíval se na mě. „Co je?“

Taylor si přitiskla prst na rty. „Pst.“

Naznačil jsem mu, ať jde k nám.

Díval se na nás sice nechápavě, ale konečně se rozpohyboval. „Tak co je?“

Taylor mu znovu řekla, aby byl zticha. Natlačil jsem ho do našeho bytu. Všichni ostatní vešli za námi.

Když jsme byli uvnitř, zeptal se Ostin: „Co to děláte?“

„Zachraňujeme ti kejhák,“ odpověděl Jack.

„Před mými rodiči?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Ve vašem bytě je šest ozbrojených strážných.“

„S mými rodiči?“

Ian zavrtěl hlavou. „Ti tam nejsou. Těda pokud se nepřevlíkli za strážné z Elgeny.“

Ostin zbledl. „Oni unesli mámu a tátu?“

„To zatím nevíme,“ odpověděl jsem. „Ale musíme se odsud dostat dřív, než si strážní všimnou, že jsme tady. Iane, co dělají?“

„Čtyři z nich koukají na televizi. Jeden je na záchodě. Poslední si čte.“

„Stojí některý z nich u okna?“

„Ten chlap, co si čte časopis.“

„Půjdeme raději zadním vchodem.“

„S Wadem zajdeme pro auta a přistavíme je dozadu,“ navrhl Jack. „Tak pojd, Wade,“ pobídl ho, otevřel okno a vyskočil ven.

„Nemůžeme tady nechat naše,“ namítl Ostin.

„Tví rodiče tam nejsou,“ řekl Ian.

„Tak musíme zjistit, kde jsou!“

„Ale jak?“ zeptal se Zeus.

A poprvé za celou dobu, co ho znám, neměl Ostin po ruce okamžitou odpověď. „No, oni to budou vědět.“

„Jako strážní?“ zeptala se Taylor. „Jasně, pojdme, zeptáme se jich. Určitě nám to rádi řeknou.“

Ostin sklopil zrak.

Vzal jsem ho kolem ramen. „Pokud je zajal Elgen, najdeme je. Ale jestli nás chytí...“

„Já vím,“ špitl.

O chvíli později dozadu přijela dvě auta. Zeus a všechny čtyři holky vylezly oknem ven a krátce po nich i Ian s Ostinem. Když byli všichni pryč, rozhlédl jsem se po našem bytě. Při všem tom vzrušení, které provázelo náš návrat, jsem si ani nestačil uvědomit, že jsem zpátky doma. Emoce musely jít stranou. Během těch několika posledních týdnů jsem vážně uvažoval, jestli náš byt ještě někdy uvidím, ale teď, když jsem se tady ocitl, mi to jako domov nepřípadalo. Ne bez mámy.

Z poličky vedle kuchyňské linky jsem vzal naši zarámovanou fotografii. Jsme na ní s mámou na jízdě přes Splash Mountain v Disneylandu. Skončili jsme úplně promočení a máma mi koupila nové tričko, abych se mohl převléct. I když je mi dávno malé, pořád ho mám. Máma musela hodně obětovat, abychom na ten výlet mohli jet. Nebylo to ani rok po tátově smrti. Myslím si, že chtěla, abych se cítil líp. Odjakživa si o mě dělala starosti. A nepochybuju o tom, že je má i teď.

Jestlipak se náš život ještě někdy vrátí zpátky k normálu. Budeme někdy žít, jak jsme byli zvyklí, než jsem se dověděl o Hatchovi a Zářích a Elgenu? Po tom všem, čím si procházíme, mi připadá nepředstavitelné, abychom zase seděli u stolu v kuchyni, máma by připravovala vafle a při tom bychom si povídali o normálních věcech, jako je škola nebo filmy. O věcech, o kterých se běžně bavívají ostatní.

Ostin se objevil v okně a přerušil tok mých myšlenek. „Michaeli. Musíme jet. Všichni čekají.“

„Promiň.“ Vytáhl jsem fotografii z rámu, složil ji napůl, strčil do kapsy, vylezl oknem ven a zase ho za sebou zavřel.

Ostin stál venku. Vypadal vyděšeně.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se ho.

„Mají moje rodiče.“

Položil jsem mu ruku na rameno. „Jestli je unesl Elgen, najdeme je. Slibuju. Všechno bude zase dobré.“

Nemohl jsem vědět, jestli to, co říkám, je pravda, ale už když jsem se to slyšel říkat nahlas, uvěřil jsem, že se to povede. Zkontrolovali jsme, jestli se nikdo nedívá, a pak jsme co nejrychleji přeběhli do Jackova auta.



5

Nový domov

Nějaký nápad, kam půjdeme?“ zeptal jsem se Jacka, sotva jsem za sebou zabouchl dveře od auta.

„Můžeme ke mně,“ odpověděl.

Jackův dům. Mohli jsme se schovat tam i kdekoli jinde – ale protože mě nic jiného nenapadlo, bylo to ideální řešení. „Super,“ já na to. „Takže k tobě.“

„S tátou musíte mít trpělivost,“ dodal ještě. „Někdy dost pije.“ Pak stáhl okénko a zabušil na dveře dodávky, aby si ho Wade všiml. „Jedeme k nám.“

„Jasný,“ odpověděl Wade.

Jack objel náš dům, dal přednost nějakému autu a pak se zařadil do provozu. Wade se držel hned za námi.

Jack bydlel kousek za Meridiánskou střední asi tři kilometry od našeho domu. Když jsem u něj doma byl naposledy, šel jsem ho požádat, aby nás odvezl do Pasadeny. Často jsem si říkal, kolikrát za tu dobu už zalitoval, že tenkrát neřekl ne.

Když jsme zabočili do ulice, v níž stál jejich dům, Jack najednou vykřikl: „Ne!“

Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil, co je špatně, a když jsem to pak uviděl, sevřelo se mi srdce. Jejich dům shořel do základů.

Jack šlápl na plyn a auto se řítilo dál ulicí, pak dupl na brzdy, zastavil přímo před domem a vyskočil ven.

Nejdřív nikdo nevěděl, co říct. A potom Taylor jemným hlasem pronesla: „Myslíte si, že to byla nehoda?“

Přítiskl jsem si ruku na tvář, aby mi přestalo cukat v čelisti. „Ne.“

„Žádná nehoda,“ přidal se ke mně Zeus. „V Elgenu oheň milují. Smaže všechny stopy.“

Vystoupil jsem z auta a došel až k Jackovi. Ruce měl zaťaté v pěst a obličej stažený hněvem. Z domu nezůstalo nic, jen betonový chodníček a základy. Dokonce i vraky aut na dvoře byly ohořelé. A kolem celého domu byla natažená žlutá policejní páska.

„Táta se určitě dostal ven,“ ujistil jsem ho.

Jack si vrazil ruce hluboko do kapes. „Pokud nebyl namol. Což obvykle býval.“

Nevěděl jsem, co říct, takže jsem ze sebe nakonec vypotil: „Je mi to moc líto.“ Slova, která zněla až neskutečně neadekvátně. „Všechno je to moje vina.“

„Zapálil jsi snad náš dům ty?“ zeptal se Jack.

„Ne. Ale vůbec jsem tě do toho neměl zatahovat.“

„Rozhodl jsem se sám,“ řekl Jack. „A na svém rozhodnutí trvám.“ Pak se mi podíval do očí. „Není to tvoje vina. Za tohle může Hatch. A taky za to zaplatí.“

Stáli jsme tam mlčky snad minutu, možná déle. Doléhal k nám jediný zvuk: šeptání odpoledního vánku. Jinak byl všude klid. Pak jsem se otočil a došel zpátky k autu. Když jsem nasedal, otočil jsem se na Taylor. Měla obrovský strach, to bylo vidět na první pohled.

„Je v pořádku?“ zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou.

Jack přišel o několik minut později. Když za sebou zabouchl dveře, řekl Zeus: „Je mi to fakt líto, brácho.“

Jack jenom něco zavrčel.

A potom řekla Taylor: „Musím domů.“

Obrátil jsem se k ní. „Jestli sledovali můj a Ostinův byt i Jackův dům, můžeš se vsadit, že s vaším to nebude jiné.“

„To je mi jedno!“ vykřikla. „Musím vidět náš dům.“

„Taylor, zkus se nad tím zamyslet. Jestli nás zatknou, vaši nebudou mít šanci. To nejlepší, co pro ně můžeme udělat, je být extrémně opatrní.“

Zuřivě se ode mě odvrátila.

„Mrzí mě to,“ dodal jsem.

Po chvilce odpověděla: „Já vím.“

Jack nastartoval. A potom řekl: „Můžeme projet kolem a zkontrolovat, jestli je Taylořin dům v pořádku. Když se všichni přikrčíte, je dost velká naděje, že nás nepoznají.“

Taylor chvíli přemýšlela a potom řekla: „Tak jo.“

„A pak můžeme jet k mojí sestře,“ dodal Jack. „Má malé solárko, je to odsud asi dva a půl kilometru. Nechá nás tam. Schováme se.“ A tišším hlasem dodal: „Třeba bude vědět, co se stalo s tátou.“ Otočil se na ostatní. „Nějaké námítky?“

Projet kolem Taylořina domu bylo obrovské riziko, jenže ona vypadala tak vystrašeně, že jsem si netroufl nic namítat. „Pojedme,“ řekl jsem jen.

Jack otočil auto a popojel tak, aby jeho okýnko bylo na stejné úrovni s Wadeovým. „Jedte do ségřina solárka. Potkáme se tam.“

„Kam jedete vy?“ zeptal se Wade. Vypadal stejně šokovaně jako my všichni.

„To je fuk,“ Jack na to. „Prostě jedte.“

„Neměli bychom zůstat pohromadě?“

„Ne,“ odpověděl Jack a okno zavřel. Pak se otočil na Taylor. „Kde bydlíš?“

„Kousek od školy na opačné straně,“ odpověděla.

K jejímu domu to bylo jen několik minut cesty. Nikdo nepromluvil. Jak říkával Ostin: napětí bylo stejně hutné jako betonová ovesná kaše. Bylo mi jasné, že Taylor má strach, co najde. *Co když spálili i jejich dům?*

Jack zabočil do jejich ulice. Jel o něco pomaleji, než byla povolená rychlost, aby k nám neupoutal nežádanou pozornost. My s Ostinem jsme se vzadu skrčili. Nenápadně jsem vykukoval ven. Když jsem uviděl Taylořin dům, úlevou jsem vydechl nahlas. Všechno vypadalo v normálu, jen na konci ulice jsem si všiml zaparkované bílé dodávky s kouřovými skly. Když jsme projížděli kolem, zírала Taylor beze slova ven.

Jakmile jsme se dostali z dohledu, řekla: „Myslím, že jsem zahlédla mámu.“ V jejím hlase byla slyšet touha. A bolest. Ale aspoň už se o ně nemusela bát.

„Spokojená?“ zeptal se Jack.

„Ano,“ odpověděla Taylor tiše. „Děkuju.“

Jack nabral rychlost a vyrazil směrem k sestřině solárku.



6

Bronzové Idaho a „hlas“

Na tomhle světě existují lidé, u kterých by vás ani nenapadlo, že by mohli mít sestru. Třeba Hitler. (Jenomže, jak mi prozradil Ostin, Hitler sestru měl. Jmenovala se Paula.) A s Jackem to bylo podobné. Říkal jsem si, jaká asi Jackova sestra bude a jak bude reagovat, až se všichni nahrneme k ní do solárka. Vzpomněl jsem si, co o ní Jack říkal cestou do Kalifornie – že se s ostatními členy rodiny nestýká. Třeba nás vyhodí. Kam půjdeme pak? A co když je Jackův táta mrtvý?

Zajeli jsme k malému obchodnímu centru a zaparkovali auto hned vedle Wadeovy dodávky, která už tu stála. Na ceduli přímo před námi stálo:

SOLÁRNÍ STUDIUM BRONZOVÉ IDAHO

A ve výloze blikal červenomodrý neonový nápis: OTEVŘENO.

Wade začal vystupovat z dodávky, ale Jack ho zadržel. „Počkejte chvíli venku. Musím dát se ségrou nejdřív řeč a zjistit, jestli s tím nemá problém.“

„Tak dobře,“ Wade na to. „Budeme hlídat venku.“

My ostatní jsme s Jackem vešli dovnitř. Vstupní hala salónu byla vyzdobená havajskými motivy: na zdech byly amatérsky namalované palmy a nad recepcí visely došky.

Žena za přepážkou vzhledla, jakmile jsme vešli. Byla to ženská obdoba Jacka, i když byla mnohem menší, snad jen o tři centimetry vyšší než Taylor. Měla dlouhé plavé vlasy tu a tam protknuté fialovým pramenem,

kroužek v nose a spoustu náušnic v uších. A byla dohněda opálená, což se dalo čekat.

„Ahoj, sestřičko,“ řekl Jack.

„Jacku,“ řekla a překvapení v jejím hlase se nedalo přeslechnout. „Kdes byl?“ Pak si trochu zmateně prohlédla nás ostatní, obešla pult a stiskla bra-
tra v objetí.

Když ho pustila, řekl Jack: „Jedu od našeho domu – spíš od toho, co z něj zbylo. Kde je táta?“

Zadržel jsem dech.

„Než si něco najde, bydlí u nás,“ odpověděla.

Jackovi se znatelně ulevilo. A já znovu nahlas vydechl.

„Tak kdes byl?“ zeptala se ho ještě jednou.

„V Kalifornii.“

„A co jsou tihle zač?“

„Kamarádi,“ odpověděl. „Potřebujeme se na nějaký čas někde schovat.“

Výraz její tváře se jako mávnutím kouzelného proutku změnil ze zvěda-
vosti ve vztek. „Schovat? Co jste provedli?“

„Nic,“ odpověděl Jack. „Neudělali jsme nic špatného.“

Podívala se na mě. Přikývl jsem na souhlas.

„Tak proč se skrýváte?“

„To je dlouhý příběh. A čím méně toho budeš vědět, tím líp. Jenom se potřebujeme někde zašít, dokud nevymyslíme, co budeme dělat dál.“

Chvíli si Jacka zkoumavě prohlížela a potom řekla: „Tak fajn. Ale ne-
můžete zůstat tady vpředu. Mám otevřeno, chodí mi sem lidi. A delší mi
vysvětlení.“

Vtom se otevřely dveře a dovnitř vešla vysoká žena v dobře padnoucím
kostýmku. Rozhlédla se po nás. „Promiňte, vy všichni čekáte?“ zeptala se
Taylor.

„Ne,“ odpověděla Taylor. „Jenom tady něco řešíme. Pustíme vás před sebe.“

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se Jackova sestra.

„Ano,“ odpověděla žena a přešla k pultu. „Máte volné solárium?“

„Ano, máme.“

„Výborně,“ řekla ta žena. „A měla byste nějaké privátnější – nejlépe
něco samostatného co nejvíc vzadu?“

„Ano. V posledním pokoji je zařízení značky Ultra Ruva. Jedno z nejlepších, co tu máme. Jste členkou našeho klubu?“

„Ne. Jenom projíždím městem.“

„Samozřejmě. Na jak dlouho byste si ho přála?“

„Dvacet minut by mělo stačit.“

„Takže na dvacet minut,“ řekla Jackova sestra. Pak podala ženě klíč s dlouhým řetězem, na jehož konci byl kus překližky ve tvaru ananasu a na něm namalovaná obrovská šestka. „Máte místnost číslo šest. Jakmile budete připravená, stačí zmáčknout tlačítko Start přímo na lůžku.“

„Děkuji. Máte nějaký opalovací krém?“

„Mám tu Coppertone a Beach Bum.“

„Vezmu si Coppertone,“ řekla a zničehonic se na mě otočila. Prohlížela si mě o něco déle, než je zdrávo. Několikrát mi cukl sval ve tváři.

„Tady to je,“ řekla Jackova sestra a podávala jí lahvičku krému. „Hotově, nebo kartou?“

„Hotově. Kolik to dělá?“

„I s krémem devětadvacet dolarů.“

Žena jí podala několik bankovek. „Drobné si nechte,“ řekla a ustoupila od pultu. Když kolem procházela, upustila mobil. Přistál mi přímo u nohou. „Jejda, promiňte,“ ozvalo se.

„V pořádku.“ Ohnul jsem se a podával jí ho. „Tady máte.“

Netvářila se, že by si ho chtěla vzít zpátky. „Není můj.“

Nechápavě jsem na ni hleděl. „Ale vždyť jste před chvilkou...“

„Řekla bych, že je tvůj, Michaeli.“ Chvíli mi hleděla zpříma do očí, a potom mi podala klíč od solária spolu s dalšími dvěma klíči. „Vezmi je s sebou. Někdo s tebou chce mluvit.“

Stáhlo se mi hrdlo. „Posílá vás Hatch?“

Přitiskla si prst na ústa, aby mě umlčela. „Pokoj číslo šest,“ řekla. „Zmáčkni tlačítko na posteli. Já budu hlídat dveře.“ Poplácala si kapsu, abych nabyl dojmu, že má zbraň. Podíval jsem se po ostatních. Nikdo si mě nevšímal – nikdo až na Ostina. Všiml jsem si, jak se snaží přijít na to, co se děje.

„Pospěš si,“ pobídla mě ta cizí žena. „Nemáme moc času.“

Znovu jsem se jí zadíval do očí. Působily upřímně. Měl jsem dojem, že jí můžu věřit. „Tak dobře,“ souhlasil jsem.

„Místnost šest. A nezapomeň zapnout solárium, až vejdeš dovnitř.“

Vydal jsem se k zadním místnostem, vešel do pokoje číslo šest a zavřel za sebou dveře. Otočil jsem se k soláriu a zanedlouho zaplnil zvuk přístroje celý prostor. Telefon, který mi dala, vzápětí zazvonil. Přiložil jsem si ho na ucho. „Haló?“

„Haló? Michaeli. Jsi sám?“ Mužský hlas byl hluboký a vážný.

„Kdo je tam?“

„Jeden z mála lidí na tomto světě, který ví, s čím máš co do činění. Sledují každý tvůj krok.“

„Kdo?“

„Ty víš kdo. Nemáme moc času. Pokud tě dokážeme najít my, zvládnou to i oni. Dobře poslouchej, co ti řeknu, a řiď se přesně mými instrukcemi. Musíte okamžitě pryč. Jakmile nasednete do auta, pošlu ti adresu. Jedte přímo tam a zbavte se obou vozidel. Elgenská dodávka, kterou jste si půjčili, má sledovací zařízení. A jsem si jistý, že už vědí i o camaru tvého přítele.“

„Odkud tohle všechno víte?“

„Nemám čas ti to teď vysvětlovat,“ řekl hlas.

„Kde vezmu jistotu, že to taky není past?“

„Takovou jistotu ti dát nemůžu. Ale přemýšlej o tom: kdybychom tě chtěli zatknout, už bychom to dávno udělali. Budova, ve které jste, je jako past. Má jenom dva východy: přední prosklené dveře a zadní, které vedou do úzké uličky. Jste jako kořist připravená k odchytu. Musíš mi věřit. Jestli chcete před Elgenem uprchnout, budete potřebovat naši pomoc.“

„Proč byste nám pomáhali?“

„Máme pro to své důvody. A vy víte stejně dobře jako my, co má Elgen skutečně v plánu a čeho jsou ti lidi schopní. Elgen je na vzestupu. Sílí. Ještě bys měl vědět, že jsou i další elektrické děti. A mají strašlivé schopnosti – mnohem horší, než s jakými jste se zatím setkali.“

„To je vážně super,“ já na to.

„Dokážeš je porazit, Michaeli. Možná nejsi dost silný, aby ses jim mohl postavit hned dnes, ale až ten den přijde – a věř mi, on přijde –, budeš připravený. Ale musíš jednat rychle, abys je zastavil.“

„Ale vždyť my jsme je přece zastavili. Zničili jsme akademii.“

„Stejně se ji chystali zavřít – vy jste jenom o něco urychlili předem naplánovaný proces. Kéž bychom měli víc času, ale to je luxus, který si ani jeden z nás nemůže dovolit. Snaž se prosím pochopit, co ti říkám. Nastal příhodný čas. Teď na ně musíte udeřit. Elgen je rozdělený. Pro většinu členů rady je to prachobyčejný byznys. Pro Hache a několik dalších je to víc. Mnohem víc. Vytvářejí tajnou společnost a rychle se rozrůstají. Mají svoje lidi ve vládě, u policie i v armádě. Jestli mi nevěříš, ověř si v záznamech, co se stalo s mužem, který přepadl tvoji matku.“

„Co se s ním stalo?“

„Řekněme, že Elgen už si s ním nemusí dělat starosti.“

„A jak mám vědět, že nejste jeden z nich?“

„Jak už jsem říkal: budeš mi prostě muset trochu věřit. Nežádám od tebe nic víc než důvěru.“

„Když se zbavíme aut, jak se budeme pohybovat?“

„Na místě, kde vozy necháte, na vás budou čekat dvě nová auta. Moje kolegyně vám od nich dala klíčky.“

Podíval jsem se na klíče v dlani.

„Do navigace žlutého vozu jsem zadal adresu bezpečného úkrytu. Jeďte tam a počkejte, až vám znovu zavolám. Ale musíte odjet hned. Do studia už míří policie.“

„Policie? Proč?“

„Aby vás zatkla za podpálení Jackova domu.“



Hummery

Muž zavěšil. Schoval jsem telefon do kapsy a rychle vyšel ven. Jackova sestra zatím zjevně nedonutila ostatní, aby zmizeli z dohledu, protože dál postávali v hale. Neznámá žena byla ta tam.

Došel jsem k Jackovi. Zrovna něco probíral se sestrou. „Musíme jít,“ řekl jsem. „Rychle. Jede sem policie.“

„Jak to víš?“ zeptal se.

Podíval jsem se po ostatních. Všichni na mě hleděli. „Prostě to vím.“

„Co byla ta ženská zač?“ zeptal se Ostin. Byla to první věta, kterou řekl od chvíle, kdy jsme odjeli z našeho domu.

„Řeknu ti to v autě,“ odvětil jsem. „Musíme sebou hodit.“

„A proč na ně prostě nepočkáme?“ zeptala se Taylor. „Pomůžou nám.“

„Nepomůžou. Jedou sem, aby nás zatkli.“

„Nás? A za co?“ zeptal se Ostin.

„Ukradli jsme dodávku, Einsteine,“ odpověděl mu Jack.

„Je to ještě mnohem horší,“ namítl jsem. „Někdo jim namluvil, že váš dům jsem zapálil já.“

Jack se zamračil. „Musíme odsud okamžitě zmizet.“

„Vy jste ukradli auto?“ zeptala se Jackova sestra rozzlobeně. „A mně jsi před chvílkou tvrdil, že jste nic neprovedli.“

„Půjčili jsme si ho,“ vysvětlil Zeus. „Dost nám toho dlužili.“

Zatvářila se ještě nechápavěji. „Co se to tady děje, Jacku? A proč sem jede policie?“

„Teď nemám čas ti to vysvětlovat. Stačí, když jim řekneš, že nic nevíš.“

„Což taky nevím,“ dodala jeho sestra.

„Přesně tak. A bude nejlepší, když to tak zůstane.“ Jack se odmlčel a smutně se na ni zadíval. „Musíme běžet. Až budu moct, všechno ti vysvětlím.“

„Tak fajn, všichni vyrážíme. Hned,“ pobídl jsem je. „Fofrem k autům.“

Když jsme nasedli do camara, zeptal se Jack: „A co teď?“

„Mám adresu,“ odpověděl jsem. Vytáhl jsem telefon, jenomže baterie byla vybitá. „To snad není pravda. Má vybitou baterku. Nechápu to – ještě před minutou byla úplně v pohodě.“

„Ukaž mi ho,“ nakázal mi Ostin. Vzal si ode mě mobil a chvíli si ho prohlížel. „Musíš ho držet v ruce.“

„Vždyt jsem ho držel.“

„Ukaž, nastav dlaň,“ řekl. Podal mi ho, a tentokrát se displej okamžitě rozsvítil.

„Sice jsi ho držel, ale blbě. Vidíš tyhle kovové proužky po obou stranách? Tak ty jsou ze slitiny stříbra. Telefon je zkonstruovaný tak, aby fungoval jen tehdy, když ho vezmeš do ruky. Napájí se tvojí elektrinou – a tím pádem se nemůže nikdy vybit.“

„A u nikoho jiného fungovat nebude,“ dodal jsem. Přečetl jsem si adresu, kterou mi neznámý muž poslal. „South Malvern Avenue číslo třicet osm.“

„Tam to znám,“ řekl Jack. „Průmyslová zóna. Spousta tiskáren a tak.“ Jack se vyklonil a zahulákal na Wadea: „Pojeď za mnou!“ Potom zacouval a s pištěním pneumatik vystřelil z parkoviště. Wade vyrazil hned za námi. Pokusil se sice o stejný trik, ale místo zapištění vydaly jeho pneumatiky jenom takové slabé kvíknutí.

Ujeli jsme několik bloků, když se mě Taylor zeptala: „Co se děje, Michaeli? A kdo byla ta žena?“

„Nevím, co byla zač, ale věděla, kdo jsme a kdo po nás jde.“

„Ona věděla o Elgenu?“ podivil se Ostin.

Přikývl jsem. „Dala mi tenhle mobil. Zavolał mi nějaký muž a tvrdil, že nám pomůže. Taky mi řekl, že dodávka, kterou řídí Wade, má v sobě sledovací zařízení. To kvůli němu nás taky rychle našli. Musíme se obou aut zbavit.“

„Počkej chvíli,“ ozval se Jack. „O tom, že se budeme zbavovat i mého camara, nepadlo až doteď ani slovo.“

„Co to bylo za muže?“ zeptala se Taylor.

„Prostě... nějaký muž.“ Podíval jsem se na ni. „Já vím, zní to bláznivě, ale myslím si, že se nám opravdu snaží pomoci.“

„Já se svého auta rozhodně zbavovat nehodlám,“ namítal dotčeně Jack.

„A kde bereš jistotu, že mu můžeš věřit?“ vyptávala se Taylor dál.

„Jasně, že nemám jistotu. Ale máme snad na vybranou?“

„Jo,“ ona na to. „To teda máme.“

Vzal jsem ji za ruku. „Tady. Přečti si moje myšlenky. Poslechni si, co mi řekl.“

Zavřela oči a já jsem si v duchu přehrál celý náš rozhovor. Když je znovu otevřela, přikývla. „Tak dobře. Taky mu věřím.“

Zato Jack byl pořád pěkně nabroušený. „Takže vy mi jako tvrdíte, že nějaký chlápek, kterého jsem nikdy neviděl, po mně chce, abych odstavil svoje milovaný auto někde ve škarpě?“

„Vlastně chce, abychom naše auta *vyměnili* za jejich.“

„Tak to ani omylem,“ řekl rezolutně. „Víš ty vůbec, jakou má tahle krásvice cenu?“

„Lidi z Elgeny tvoje auto sledují. Takže buď můžou dostat tebe a tvoje auto, nebo jenom to auto. Je to na tobě.“

Jack zakroutil hlavou. „Tohle je vážně čím dál tím lepší.“

Urazili jsme necelý kilometr od solárka, když se proti nám v opačném směru ohromnou rychlostí prořítla dvě místní policejní auta. Měla zapnuté majáčky, ale sirény ne.

„To byli oni,“ poznamenal Jack. „Vypadá to, že ten tvůj chlápek má celkem důvěryhodné informace.“

„Anebo na nás zavolal poldy on,“ namítl pochybovačně Ostin.

Možné to je, napadlo mě.

Adresa, kterou mi poslal, nás zavedla do opuštěné průmyslové zóny poblíž vrakoviště plného starých aut a náhradních dílů. Byl jsem nervózní a dost mi škubalo ve svalech. Ale vím jistě, že i ostatní byli stejně napjatí jako já, protože nikdo nemluvil. Podíval jsem se na Jacka. Vypadal

nervózně a oči mu kmitaly na všechny strany. Snažil se zavčas zjistit, jestli nám nehrozí nějaké nebezpečí, a pokud ano, tak odkud. Vrakoviště bylo ohraničené vysokým plotem s ostnatými dráty. Slunce bylo téměř za obzorem, takže se vrakoviště nořilo do šera.

„Tohle místo se mi nelíbí,“ ozvala se Taylor.

„Není tady moc únikových cest,“ poznamenal Jack rozvázně. „Mějte oči otevřené.“

Najednou Zeus vydal hlasité elektrické zapraskání. Všichni jsme leknutím nadskočili. „Pardon,“ řekl Zeus. „Jenom si brousím zbraně.“

Dělal jsem, co jsem mohl, abych dostal svoje tiky pod kontrolu. „Říkal jsem Ianovi, že kdyby viděl něco – cokoli –, co vypadá jako past, má Wade zatroubit,“ ujistil jsem je.

Pomalou jsme zajeli za roh omšelého skladiště se zdmi z hliníku. A tam, hned vedle kontejneru, stály dva zbrusu nové hummery: jeden žlutý, druhý černý.

Když je Jack uviděl, výraz v jeho tváři se radikálně změnil. „Takže to jsou ta dvě auta, která tu pro nás přichystali?“

„Musejí to být ona,“ odpověděl jsem. „Žádné jiné vozy nikde nevidím.“

„V tom případě jsem změnil názor,“ řekl. „Jsem pro okamžitou výměnu.“ Zastavili jsme vedle zaparkovaných aut a všichni jsme vystoupili.

„Jsme v bezpečí?“ zeptal jsem se Iana.

„Pokud vím, tak ano. Jediný člověk široko daleko je nějaký bezdomovec, který si ustlal v kontejneru za touhle budovou a ještě přes ulici.“

Podal jsem Wadeovi klíčky. „Vezměte si černého hummera a jedte za námi.“

„Kam jedeme?“ zeptal se Wade.

„Na bezpečné místo,“ odpověděl jsem.

„A víš jistě, že tam bude bezpečno?“

„Jistě momentálně nevím vůbec nic,“ já na to. „Snad jen, že lidi z Elge-
nu po nás jdou a my jsme právě dostali na cestu dvě slušná nová auta.“

Wade přikývl. „S tím se pro začátek dá pracovat.“

„Vyměníme si místa,“ oznámil jsem Zeusovi a posadil se na místo spolujezdce ve žlutém voze.

„Jasná věc,“ řekl. „Sednu si vedle Tary.“

„Taylor,“ opravila ho Taylor.

„No jo, promiň,“ řekl Zeus. „Pořád si tě pletu s tím tvým ďábelským dvojčetem.“

„Strávil jsi s ní mnohem víc času než se mnou.“

Jack si sedl za volant a prohlížel si ovládací panel. Podal jsem mu klíčky.

„Poslechněte si tohle,“ řekl a nastartoval. „To byl vždycky můj sen, řídit auto, ve kterém jezdívají ostří hoši. Brácha jedním takovým jezdil v Iráku.“

„Super,“ já na to.

„Najeli na minu a auto vylítlo do vzduchu.“

„To už není tak super,“ dodal jsem.

„Ale on to přežil, takže je to právě ještě suprovější. Kam jedeme?“

„Říkal mi, že v navigaci je nastavená adresa.“ Podíval jsem se na GPS nainstalovanou v autě. „Netuším, jak to funguje. Ostine?“

Ostin se naklonil dopředu přes opěradlo, pomačkal několik tlačítek a na displeji se objevila mapa. „Tady jsou souřadnice,“ řekl. „Jedte tam, kam ukazuje šipka.“

„Díky,“ řekl jsem. „Můžeme, Jacku?“

Jack zatúroval. „U mě dobrý.“

Když jsme vyjeli zpátky na silnici, naklonil se Jack blíž ke mně a šep-tem pronesl: „Jenom doufám, že to není past.“

Pohodlněji jsem se opřel. „To já taky,“ řekl jsem tiše. „To já taky.“



8

Bezpečný úkryt

Podle navigace byl náš cíl vzdálený necelých dvanáct kilometrů od místa, kde jsme nechali naše stará auta a vyměnili je za nová. Vzdálenost jsme v hummerech urazili ani ne za čtvrt hodiny. Na bezpečném místě stál malý, úplně běžný cihlový domek v úplně běžné příměstské čtvrti. Trávník na dvorku byl zastřížený tak akorát, aby si sousedi nestěžovali, ale nebyl nijak přehnaně pěstěný, aby k sobě dům nepoutal nežádanou pozornost. Kromě venkovního světla byla všude úplná tma.

Jack vjel na vybetonovanou příjezdovou cestu vpravo od domu. Byla úzká, ale vzadu před garáží pro dvě auta se rozšiřovala dost na to, abychom se tam vešli.

„S parkováním uvnitř bych ještě počkal,“ prohlásil Jack. „Necháme auta zatím venku – pro případ, že bychom potřebovali rychle zmizet.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil jsem a snažil jsem se nepůsobit nervózně. Došlo mi, že někde v hloubi duše očekávám to nejhorší, takže mrkám a polykám jako blázen.

Wade zaparkoval černého hummera těsně za naším vozem. Navzdory situaci, ve které jsme se tak nečekaně ocitli, se křenil od ucha k uchu. „Fantastické autíčko,“ rozplýval se. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že se někdy takovým svezu, natož, abych ho dokonce řídil!“

„Půjdu se tu trochu porozhlédnout,“ řekl jsem Jackovi. „Jestli je to past, dostaňte všechny do bezpečí.“

„Vojáci svoje muže neopouštějí,“ namítl Jack.

„Co bude dál?“ zeptal se Wade.

„Nechte běžet motory, dokud si nebudeme úplně jistí, že je tu bezpečno,“ odpověděl jsem a obrátil se k Ianovi. „Mohl bys mi poskytnout pomocnou ruku?“

„Jasně, kámo. Klidně obě.“

„Víc by se mi hodily tvoje oči.“

„Obě jsou ti plně k dispozici.“

Oba jsme vystoupili, došli až na kraj příjezdové cesty a obezřetně se zadívali na ztemnělý dům.

„Jak to vidíš?“ zeptal jsem se.

„Dům je prázdný,“ odpověděl Ian. Pak se rozhlédl po okolí. „Ani v ostatních domech nevidím nic podezřelého: máma pomáhá dítěti s domácím úkolem, rodina kouká na televizi a támhle si nějaká dvojice dopřává večeři.“

„Tak fajn, půjdeme dovnitř.“ Zaklepal jsem na okýnko a Jack zajel s hummerem do garáže. Hned za ním zaparkoval auto i Wade. Všichni vyskákali ven a shromáždili se na příjezdové cestě.

Taylor popošla až ke mně. „Jsi v pohodě?“

„Jo. Proč?“

„Tvoje tiky. Projevují se mnohem intenzivněji než jindy.“

„Jsem nervózní.“

„Ale dům vypadá čistě, ne?“

„Ian tvrdí, že v něm nikdo není.“

Zašli jsme dozadu za dům, ale když jsem se natáhl po klice, Ostin najednou vykřikl: „Počkej!“

Podíval jsem se na něho.

„Co když je na dveřích nastražená výbušnina? Viděl jsem jeden pořad, a tam tihleti padouši připevnili na všechny dveře domu plastickou trhavinu, a když pak přijeli policajti a dveře otevřeli – bum prásk!“ Ostin vyhodil ruce vysoko do vzduchu, aby dokreslil naléhavost svých slov. „A všichni byli mrtví.“

Beze slova jsme si ho prohlíželi.

Ostin pokrčil rameny. „Byl to fakt super pořad.“

„Otevřu dveře,“ oznámil nám Zeus. Vzal za kliku a dveře se rozlétly. Pak vešel do ztemnělého domu. „Hej, McKenno, co kdybys mi tady trochu píchla?“

„No jasně.“ McKenna rozsvítila dlaň a vešla do domu za Zeusem.

„Tááhle je vypínač,“ zavolal Zeus.

Vstoupili jsme s Taylor dovnitř a za námi se do domu nahrnuli i všichni ostatní. Jack vcházel jako poslední. Pořád se tvářil znepokojeně, a než za námi zavřel a zamkl vstupní dveře, rozhlédl se na všechny strany.

Vnitřek domu působil stejně běžně a nenápadně jako jeho fasáda. Říkal jsem si, že takhle nějak by bezpečný úkryt vypadat měl. Protože kdyby to třeba byla obří extravagantní vila a každý by si jí v ulici všiml jako první, tak v takovém domě by asi moc bezpečno nebylo, co říkáte?

Stáli jsme v kuchyni. Na lince ležela veliká hnědá obálka. Zvedl jsem ji a otevřel. Byla plná peněz.

„Podívejte se na tohle,“ zavolal jsem a zvedl bankovky do vzduchu. „Nechali nám tady peníze.“

„Docela slušný balík,“ poznamenal Jack.

„Já je spočítám,“ nabídla se Taylor, vzala mi z ruky obálku a prolétla bankovky. „Deset táců,“ řekla po chvíli. „Přesně.“

„To bylo rychlé,“ podotkl jsem.

„V počtech jsem dobrá.“

Odebral jsem několik bankovek a strčil si je do kapsy. Zbytek jsem nechal ležet na lince.

Najednou Ostin zakřičel z pokoje: „Michaeli, tohle musíš vidět! To je ale parádní mašinka!“

Šel jsem za ním do pokoje. Nebyl jsem žádný expert přes počítače – to jsem odjakživa nechával na Ostinovi –, ale tenhle vypadal jako výsledek nejmodernějších technologií. „Můžeme ho použít a stáhnout na něj Graiceina data?“ zeptal jsem se.

„Už na tom dělám,“ odpověděl.

Měl jsem radost, že našel něco, co ho konečně trochu rozptýlilo a na chvíli se přestal trápit tím, kde skončili jeho rodiče.

„Nenašlo by se tu i něco k jídlu?“ zeptala se Taylor. „Mám hrozný hlad.“

„Já taky,“ přidala se Abigail.

Otevřel jsem lednici. Pusto prázdno.

„Kde nic, tu nic.“

„Projížděli jsme kolem pizzerie – mohla být tak kilometr odsud, možná ani ne,“ řekl Jack. „Můžeme tam s Wadem skočit a něco pořídit. Jakou pizzu byste si dali?“

„S feferonkami a ančovičkami,“ řekl Wade.

„Bez ančoviček,“ namítna Taylor. „Páchnou.“

„S tím souhlasím,“ přidal se k ní Ostin. „Kdo vůbec jí ančovičky na pizze?“

„Jenom asi miliarda Italů,“ odpověděl Wade. „A kdo vynalezl pizzu, aha? Italové. Takže musejí vědět, co na ni patří a co ne.“

Přednáška z dějin italské kuchyně – obzvlášť v podání Wadea – už byla na Ostina trochu moc. „Tak za prvé,“ ozval se a výhrůžně se postavil, „nikdo neví, kdo vynalezl pizzu. V šestém století si perští vojáci pekli tenký chleba na ochranných štítech a sypali ho sýrem a datlemi. Takže by se dalo říct, že první pizzu upekli právě oni. A za druhé, na světě neexistuje miliarda Italů, dokonce jich není ani sto milionů. V Itálii žije...“

„Ááá,“ zařval Wade. „Mohli byste mu někdo nacpat něco do pusy, aby už konečně sklapnul?“

„Rád si tam sám nacpu pizzu,“ reagoval Ostin. „Bez ančoviček.“

„Prostě naberte několik různých druhů,“ řekl jsem Jackovi. „Je nás deset – tak co tři extra velké pizzy?“

„Přibereme i něco k pití,“ řekl Jack. „S kolou nemá problém nikdo?“

„Já bych radši limonádu,“ ozvala se Taylor.

„Já taky,“ přidala se Abigail.

„Lehkou kolu,“ poručila si McKenna.

„Někam to napiš,“ nařídil Jack Wadeovi.

Wade se rozhlédl kolem dokola. „A čím tak asi?“

„Tak si to zapamatuj,“ nařídil mu Jack. „Tak fajn, vrátím se, ale moc brzy mě nečekejte. Musím trochu prověřat humříka.“

„Můžu se přidat?“ zeptala se Abigail.

Jacka to příjemně překvapilo. „No jasně.“

„Díky.“

Taylor se na mě podívala a uculila se. Jack se nám svěřil, že mu Abigail připadá děsně sexy.

„Takže Wade,“ dodal Jack, „tím pádem nemusíš jezdit.“

„Co?“

„S Abi to ve dvou zvládneme. Tak se tady zatím nějak zabav s ostatními.“
„Může jet klidně s námi,“ namítla Abigail.
„Ne,“ trval na svém Jack. „Navíc se mu nechce,“ dodal a výhrůžně se na Wadea podíval. „Že ne?“
Wade se zamračil. „Ne. Radši zůstanu tady.“
„Tak pojďme,“ řekl Jack a otevřel dveře.
„Tak jo – za chvíli jsme zpátky,“ zavolala na nás Abigail.
Když odešli, otočil jsem se na Ostina. „Tak co, Ostine, můžeme začít stahovat?“ Pak jsem se podíval na Grace. „Pokud ti to nevdává.“
Zavrtěla hlavou. „Ne. Tohle dělávám běžně.“
Ostin zapnul počítač a obrátil se ke Grace. „Tak mi řekni: jak přenášíš data?“
„Nejdřív se potřebuju dotknout nějaké kovové části počítače.“ Koukla po ostatních. „Asi bych si měla sednout. Nahrávání je o dost těžší než stahování.“
„Těžší?“ podivila se Taylor. „V čem?“
„Nevím, řekla bych, že je to něco, jako když člověk zvrací,“ zkusila jí to vysvětlit Grace.
„Aha,“ Taylor na to.
Grace se chytila oběma rukama počítače a začala se soustředit. Najednou obrátila oči v sloup a začala se třást.
„U všech svatých trubiček se šlehačkou,“ vykřikl Ostin. „Podívejte se na tohle.“
Na obrazovce se začaly objevovat složky – pěkně jedna za druhou. Grace pokračovala tak dlouho, dokud na obrazovce nevyskočilo okno s nápisem: PLNÁ PAMĚŤ. Grace zaúpěla a sesunula se dopředu.
„Jsi v pořádku?“ zeptala se Taylor a vzala ji za ruku.
Grace přikývla. „Dobrý. Jenom to trochu bolelo.“
„No páni. Zaplnila jsi celý počítač,“ pronesl Ostin obdivně. „A to má jeden terabajt paměti. Musela jsi z jejich centrálního disku stáhnout snad všechno.“ Pak se obrátil na mě. „Potřebujeme větší komp.“
„Ale materiálů máme dost, ne?“ zeptal jsem se.
Ostin přikývl. „Mraky. Podíváme se, jestli nenajdeme něco o tvé mámě.“ Zvedl ruce nad klávesnici jako klavírista, který se chystá na

životní koncert. A potom do kolonky prohledávání souborů a složek natukal mámino jméno.

Zadržel jsem dech. Čekali jsme. Taylor mě vzala za ruku. Po chvilce na monitoru vyběhlo okno.

HLEDÁNÍ NEODPOVÍDAJÍ ŽÁDNÉ POLOŽKY

Sevřelo se mi srdce.

„Zkusím vězně,“ nevzdávala se Ostin.

HLEDÁNÍ NEODPOVÍDAJÍ ŽÁDNÉ POLOŽKY

„Možná pro ně používají jiný výraz,“ řekl jsem. „Není tam složka se zkratkou PK?“

„Podíváme se.“

Ostin natukal „PK“ a okamžitě vyskočilo asi dvanáct složek. „Tahle je největší, tak se mrkneme, co je uvnitř.“ Klikl na ni. „No to mě podrž,“ vyříkl. „Pojďte se na to podívat.“

Objevily se tisíce záznamů se jmény a „vězeňskými“ fotografiemi.

„Co znamenají ta čísla?“ zeptal jsem se a ukázal jsem na shluky číslic, které se ukázaly pod každým záznamem.

Ostin si je prohlížel. Hledal nějaký vzorec. „Řekl bych, že první je sériové číslo každého PK – takové, jako dostávají lidi ve vězení. To druhé, vzhledem k opakující se sekvenci, by mohlo být datum – možná dne, kdy je přijali. Víím, jak si to ověříme.“ Natukal nějaké číslo a na monitoru vyskočila fotka vyděšeného Wadea. „Jo. Datum, kdy je přijímali. A to třetí číslo...“ Zaváhal a poškrábal se na čele. „Hm. Seznam je označený sériovými čísly, ale jak vidíte, několik posledních číslic se sekvenčně opakuje. Podle mě to značí místo, kde je drží – jen místo konkrétní lokace používají konkrétní kombinace číslic.“

„To nám moc nepomůže,“ podotkla Taylor.

„Právě naopak,“ odvětil Ostin. „Minimálně podle toho zjistíme, kolik sídel Elgen má.“

„A co je tohle?“ zeptal jsem se a ukázal na jednu složku, která se jmenovala:

DŮVĚRNÁ INTERNÍ ZPRÁVA: ELEKTRÁRNÝ STARXOURCE

„Nemám zdání,“ odpověděl Ostin a složku otevřel.

INTERNÍ ZPRÁVA

*Pane předsedo,
v příloze naleznete zprávu o vývoji Starxource. Poznámka: všechny země s nižším počtem obyvatel než 15.000 považujeme za irelevantní s výjimkou těch, které disponují zásadními politickými vazbami a mohly by nám umožnit či usnadnit budoucí vývoj v ekonomicky vyspělejších zemích, například ostrov Svätý Bartoloměj – Francie.*

ZEMĚ S BETA KONTROLOU

Anguilla	(funkce Starxource na 100 procentech)
Vánoční ostrov	(funkce Starxource na 100 procentech)
Cookovy ostrovy	(Starxource předčasně ukončen)
Falklandy	(funkce Starxource na 96 procentech)
Svätý Bartoloměj	(funkce Starxource na 96 procentech)

FUNKČNÍ ELEKTRÁRNY STARXOURCE/

CELKOVÝ POČET OBYVATELSTVA	115 597 166
Palau	21 000
Britské Panenské ostrovy	28 213
Gibraltar	29 441
Monako	35 881
Svätý Martin	36 824
Kajmanské ostrovy	54 878
Grónsko	56 890
Bermudy	64 237
Dominika	71 685
Jersey	97 857
Aruba	101 484
Království Tonga	103 036
Granada	110 821
Samoa	184 032
Finsko	5 405 590
Zimbabwe	12 754 000
Tchaj-wan	23 200 000
Peru	29 797 694

Tanzanie	43 443 603
----------	------------

SÍDLA VE VÝSTAVĚ (SVV)/

CELKOVÝ POČET OBYVATELSTVA:	32 623 410
Portugalsko	10 561 614
Řecko	10 787 690
Čad	11 274 106

V PROCESU VYJEDNÁVÁNÍ/

CELKOVÝ POČET OBYVATELSTVA:	1 010 135 758
Polsko	38 092 000
Súdán	45 047 502
Španělsko	46 196 278
Jižní Korea	48 750 000
Itálie	60 600 000
Francie	65 073 482
Filipíny*	94 000 000
Pákistán	187 000 000+
Brazílie*	192 376 496
Indie*	233 000 000

* Patří mezi deset nejzalidněnějších zemí

Během následujících čtyřadvaceti měsíců budeme dodávat elektrickou energii 19,89 % zemí slučujících 46 % celosvětové populace. Současná globální ekonomická stagnace poskytuje ideální politické a socioekonomické prostředí, které nám umožní vstup i do takových zemí, u nichž by za jiných okolností převážil strach z našeho celosvětového růstu i vzrůstající moci. Předpokládáme, že během následujících čtyř let budeme ovládat trh s elektrickou energií – a tím pádem i ekonomiku – u 78 % světové populace.

Doktor C. J. Hatch

„Psal to Hatch!“ vyhrkl Ostin.

„Zní to, jako by mluvil o celosvětové ekonomické soutěži,“ poznamenala Taylor.

Ostin rozklikl další složku. „A koukněte se na tohle.“ Na monitoru se objevilo video – obrazovka a na ní obrovské logo.

„Zprávy o Elgenu,“ řekl.

„Pust' to,“ pobídl jsem ho.

ELGEN

Dnešní řešení elektrické energie pro světlejší zítřky

Ostin klikl na Play a atraktivní a velice dobře oblečená žena s dokonalým britským přízvukem začala mluvit:

REPORTÉRKA: Celosvětovými médii proběhla informace, že společnost Elgen Inc., mezinárodní energetický konglomerát, ohlásila nový zdroj levné, a navíc obnovitelné elektrické energie. Elgenské elektrárny s názvem Starxource slibují „rozsvítit celý svět“ a přinést zemím dostupnou, obnovitelnou a ekologicky šetrnou elektrickou energii.

Na videu se objevil záběr na Hatche.

„Chcípni, prase!“ zaječel Ostin.

„Tiše,“ okřikla ho Taylor.

REPORTÉRKA: Doktor C. J. Hatch, výkonný ředitel společnosti Elgen Inc., naše reportéry ujistil, že projekt Starxource způsobí celosvětovou revoluci v mnoha ohledech, a to nejen v dodávkách elektřiny dostupné široké veřejnosti.

Ted' začal mluvit Hatch.

HATCH: V současné době žije více než dvacet pět procent celosvětové populace bez dodávek elektrické energie. Cílem společnosti Elgen Inc. je vyřešit tento problém v průběhu několika desítek let. Naše elektrárny Starxource mají nespočet výhod. A navíc konečně pomohou markantně ulevit lidskému strádání...